

Hans Nielsen: Jeg skal kun henvise til, hvad der staar i Betænkningen, som er underskrevet af samtlige Udvalgsmedlemmer af det Parti, jeg tilhører, og hvorefter vi tiltræder Ministerens Ændringsforslag. I Anledning af nogle Bemærkninger, fremsatte af det ærede Medlem Hr. Fraenkel, skal jeg sige, at jeg ikke er uenig med ham i de Synspunkter, han gjorde gældende. Vi var jo ganske enige i 1921 om det Forslag, der blev vedtaget her i Folketinget og sendt op til Landstinget, og jeg kunde ogsaa have ønsket, at det Forslag var blevet gennemført nu ved denne Lejlighed. Men jeg har ikke turdet løbe den Risiko endnu en Gang, som vi løb i 1921. I 1921 var vi, Konservative, Radikale og Socialdemokrater, enige om en bestemt Opfattelse, som ikke blev antaget fra Venstres Side. Da Lovforslaget kom i Landstinget, ændredes det, idet der indsattes en Bestemmelse, svarende til den, der nu er foreslaaet. Jeg synes jo, at der, naar man har en saadan Erfaring, ikke er Grund til at gøre et lignende Forsøg. Det viste sig nemlig, at da de Konservative i Landstinget kom under Udenrigsministerens Behandling, faldt de fra deres Standpunkt. Jeg har saa godt, som det har været muligt for en Rigsdagsmand, søgt at sondere Stemmningen i det konservative Parti; men jeg har ikke haft Mod til at gaa ind for et lignende Forslag som den Gang, fordi jeg frygter for, at det vil føre til det selv samme. Jeg synes derfor, det er bedre, at vi tager det Forslag, der er stillet af den højtærede Udenrigsminister; og saa maa vi stole paa, at Finansudvalgene i Fremtiden vil føre den fornødne Kontrol paa dette Omraade.

Finansministeren (N. Neergaard): Det er bevet mig meddelt — og nu hørte jeg ogsaa Udtalelsen af den højtærede Formand —, at man har betegnet dette, at den heromhandlede Paragraf som midlertidig udfaldt ved Revisionen af Lønningsloven, som, at det var noget, der skulde luskes igennem. Paa en Maade behøver jeg ikke at udtale mig derom, da den højtærede Formand allerede har tilbagevist dette Udtryk. Men jeg skal dog, da det er mig meddelt, at dette Udtryk er brugt, paa det allerbestemteste protestere mod dets Rigtighed. Der har ikke været Tale om, at man har ønsket at luske noget som helst igennem. Der har været Tale om, at Paragraffer, der havde Midlertidighedens Karakter, skulde udgaa; og der var ingen Tvivl hos vedkommende Administration i Finansministeriet om, at det var Tilfældet med den vedkommende Paragraf, og saaledes udgik den tillige med

forskellige andre. Der har ikke været den mindste Tendens deri, lige saa lidt som der har været Tendens i Udenrigsministeriet, da dette blev foretaget, og Udenrigsministeriet intet havde at indvende derimod.

Fraenkel: Den højtærede Udenrigsminister begyndte med at udtale, at han var nu saa vant til den Tone, jeg brugte overfor ham, at den ikke længere gjorde Indtryk paa ham. Det er naturligvis noget, Ministeren bestemmer. Men det er jo heller ikke om, hvorvidt min Tone overfor den højtærede Minister betyder noget for ham, Spørgsmaalet drejer sig. Spørgsmaalet drejer sig om de Argumenter, jeg havde ført i Marken; og jeg kan kun beklage, hvis de heller ikke gør noget Indtryk paa den højtærede Minister, for saa staar han paa en underlig isoleret Plads med Hensyn til sin Mentalitet. Jeg vil dog tro, at ethvert nogenlunde tænkende Menneske vil kunne forstaa den Udvikling, som Mand efter Mand har brugt her paa Talerstolen for at paaavise Umuligheden af dette Forhold. Det er muligt, at den højtærede Minister lægger mere Vægt paa Tonen end paa Indholdet. Der var ogsaa en Gang — maa jeg tilstaa —, da jeg gerne og opmærksomt lyttede til den højtærede Udenrigsminister netop paa Grund af den Tone, han anvendte; indtil jeg en skønne Dag opdagede, at den dækkede over ingenting; der var ikke noget bagved den paa noget Omraade. Jeg har ved anden Lejlighed hørt den højtærede Udenrigsminister tale med større Vægt om Tonen, end jeg kunde tillægge den. Jeg husker en Gang, den højtærede Minister heroppefra talte om Diplomatiets og rigtig skulde karakterisere, hvor fint og ophøjet det var. Det gjaldt om den franske Tone, sagde den højtærede Udenrigsminister med en bred Haandbevægelse. Den franske Tone. Naa, jeg kender nu ikke noget til den. Jeg har hørt om den franske Syge nogle Gange; men den er der ikke noget rart ved.

Formanden: Det var bedre, at det ærede Medlem holdt sig til det foreliggende Lovforslag.

Fraenkel: Ja, det er, hvad den højtærede Udenrigsminister har sagt. (*Udenrigsministeren* [Moltesen]: Jeg har ikke talt om den franske Tone!). Nej, om Tonen i det hele.

Formanden: Der er ingen Anledning til at diskutere Tonen, men det foreliggende Lovforslag.